

Συγκλονίζει ο πατέρας του ήρωα πυροσβέστη Παντελή Διαμαντάκη: «Η Πολιτεία δεν μπορεί να περιορίζεται σε ευχές»

/ [Επικαιρότητα](#)

Ο π. Εμμανουήλ Διαμαντάκης, πατέρας του ήρωα πυροσβέστη Παντελή Διαμαντάκη, που έχασε τη ζωή του στην Κρήτη, σε μία εκ βαθέων εξομολόγηση στην «Κυριακάτικη Δημοκρατία» καταθέτει μια συγκλονιστική μαρτυρία για την απώλεια, την πίστη και την ελπίδα της αιώνιας συνάντησης.

Ο π. Εμμανουήλ Διαμαντάκης βρέθηκε αντιμέτωπος με τη μεγαλύτερη δοκιμασία που μπορεί να γνωρίσει ένας γονιός, όταν ο γιος του, ο πυροσβέστης Παντελής, έχασε τη ζωή του στο μέτωπο της μεγάλης πυρκαγιάς που έπληξε τον περασμένο μήνα την Κρήτη. Κι όμως, μέσα από τον βαθύ πόνο, μιλά για θυσία, καθήκον, προσφορά και Ανάσταση.

Η μαρτυρία του, όμως, είναι και μια ευθεία έκκληση προς την Πολιτεία για καλύτερη εκπαίδευση, οργάνωση, μέσα και ουσιαστική προστασία των ανθρώπων της Πυροσβεστικής. Γιατί, όπως υπογραμμίζει, μετά τις ευχές πρέπει να έρχονται η ευθύνη, η διερεύνηση και οι αλλαγές, ώστε καμία άλλη οικογένεια να μη ζήσει

τον ίδιο εφιάλτη.

Η συνέντευξη του π. Εμμανουήλ Διαμαντάκη

Πάτερ Εμμανουήλ, ως ιερέας γνωρίζετε ότι ο άνθρωπος καλείται να αποδέχεται ακόμα και τις πιο δύσκολες δοκιμασίες μέσα από την πίστη. Ως πατέρας, όμως, πώς μπορεί ένας άνθρωπος να σταθεί όρθιος μπροστά στην απώλεια του παιδιού του; Ποια ήταν η πρώτη σας σκέψη όταν πληροφορηθήκατε ότι ο Παντελής δεν επέστρεψε από τη φωτιά;

Η προσέγγιση μιας δοκιμασίας ή ενός τραγικού γεγονότος στη ζωή του ανθρώπου νομίζω ότι έχει πολλά μονοπάτια. Μέσα από την ιδιότητά μου, ως κληρικός, εδώ και 30 περίπου χρόνια, είμαι βέβαιος ότι το μονοπάτι της πίστης στον Θεό και της ολοκληρωτικής παράδοσης της ζωής μας στο Άγιο θέλημά Του είναι ο πιο ασφαλής δρόμος. Η ανθρώπινη γνώση, οι δυνάμεις και δυνατότητές μας σίγουρα δεν είναι απεριόριστες. Εκεί, στα όρια που φτάνει η ανθρώπινη κατανόηση, ξεκινούν τα όρια της πίστης.

Η απώλεια ενός παιδιού και το κατευόδιό του από τους γονείς του, κατά τα ανθρώπινα δεδομένα είναι μια ανατροπή στη φυσική λειτουργία και τάξη. Γι' αυτό και δεν είναι εύκολο ο άνθρωπος ν' αντέξει ένα τέτοιο γεγονός. Η δομή ενός γονέα νομίζω ότι δεν έχει τα στοιχεία και τις δυνάμεις να σταθεί δίπλα στο νεκρό παιδί

του. Εκεί όμως που οι ανθρώπινες αντοχές φαίνεται να μην είναι επαρκείς και να εξαντλούνται, εκεί γίνεται και η έντονη αναζήτηση της βοήθειας του Θεού, η οποία ασφαλώς συμβάλλει στον επιστηριγμό και στην υπέρβαση ενός τέτοιου τραγικού γεγονότος.

Για το γεγονός αυτό, προσωπικά δεν είχα κάποια πληροφορία. Μια σειρά από γεγονότα όμως θεωρώ ότι μας προετοίμαζαν γι' αυτή τη στιγμή. Όταν ξέσπασε η φωτιά μιλήσαμε τηλεφωνικά κι εκείνος με πληροφόρησε ότι ήδη πήγαιναν στο πεδίο. Τον συμβούλευσα να μην κινδυνεύσουν, γιατί η φωτιά αυτή με τόσα μποφόρ δεν μπορεί ν' αντιμετωπιστεί στον συγκεκριμένο χρόνο. Η μητέρα του στο σπίτι είχε μια πολύ έντονη ανησυχία. Εγώ παρακολουθούσα, ολόκληρο το μεσημέρι, τις εξελίξεις από τα τοπικά ΜΜΕ και όταν μας κάλεσαν να μεταβούμε στο νοσοκομείο, ήμουν σίγουρος για την κατάληξη.

Κατά τη διάρκεια της διαδρομής, περίπου 45', εγώ και η μητέρα του βουβοί μέσα στο αυτοκίνητο, σκεπτόμουν, με όση αντοχή μπορεί να σκέπτεται κάποιος εκείνη την ώρα, πώς θα έπρεπε να γίνουν τα επόμενα βήματα και με ποιον τρόπο, ώστε να ανακοινωθεί, να κατανοηθεί από τη σύζυγό μου και από τα παιδιά μου και φυσικά τις ανθρώπινες αντιδράσεις που θ' ακολουθούσαν. Οι στιγμές αυτές νομίζω ότι είναι οριακές για την ανθρώπινη φύση και ότι χαράσσονται παντοτινά όχι μόνο στη μνήμη αλλά σε όλη ύπαρξη του ανθρώπου.

Στον συγκλονιστικό αποχαιρετισμό σας στον Παντελή μιλήσατε για τη θυσία του «στον βωμό του καθήκοντος για τον πλησίον» και για τη βεβαιότητα ότι θα ξανασυναντηθείτε στον Ουρανό. Αυτή η πίστη υπήρξε από την πρώτη στιγμή ένα στήριγμα ή χρειάστηκε και εσείς, ως πατέρας και ως ιερέας, να δώσετε τη δική σας προσωπική μάχη με τον πόνο, την οργή και το «γιατί»;

Πάντα η πίστη στον Θεό αποτελεί το πρώτο και το σημαντικότερο, ουσιαστικό και καθοριστικό στήριγμα του ανθρώπου, σε οποιαδήποτε δοκιμασία και αν διέρχεται. Σίγουρα υπάρχουν στιγμές κλονισμού και σίγουρα δίδονται προσωπικές μάχες κατά τη διάρκεια εκείνων των δραματικών στιγμών. Και εγώ ήλθα αντιμέτωπος με διάφορα τέτοια ερωτήματα. Περισσότερο θα έλεγα ότι ήλθα αντιμέτωπος με τον ανθρώπινο πόνο. Δόξα τω Θεώ, δεν ένιωσα οργή για κανέναν και αυτό το «γιατί» το άφησα εξ αρχής ολοκληρωτικά στον Θεό με τη βέβαιη πίστη ότι ο Θεός που επέτρεψε αυτή τη σκληρή δοκιμασία γνωρίζει καλύτερα από εμένα το πνευματικό συμφέρον τόσο του Παντελή όσο και εμάς που αποτελούμε τα μέλη της οικογένειάς του.

Ενας τέτοιος πόνος μοιάζει ανθρώπινα αβάσταχτος. Πώς μπορεί η πίστη στον Θεό, η προσευχή και η ελπίδα της Ανάστασης να γίνουν πηγή παρηγοριάς για έναν γονιό που χάνει το παιδί του;

Σίγουρα ο ανθρώπινος πόνος, όσο και αν ελαττωθεί με την πάροδο του χρόνου, δεν ξέρω αν θα εξαλειφθεί ποτέ από την καρδιά μας. Αν σκεφτούμε, όμως, ότι ο προορισμός μας δεν είναι να κατακτήσουμε αυτό τον κόσμο... Αυτόν δεν τον κατέκτησε κανείς. Σκοπός του περάσματός μας απ' αυτή τη ζωή είναι να διέλθουμε όσο το δυνατόν αλώβητοι. Ετσι, δίδοντας καθημερινά τις προσωπικές μας εξετάσεις και πεπεισμένοι πια ότι δεν ανήκουμε εδώ, να φτάσουμε στο σημείο ν' αναζητήσουμε επίμονα τον αληθινό προορισμό μας, που δεν είναι άλλος από την αιώνια κοινωνία στην Ανάσταση του Χριστού. Εκεί που παντελώς απουσιάζουν τα δεινά αυτής της ζωής, ο πόνος, η λύπη, οι στεναγμοί και η κυριαρχία ανήκει στον Δημιουργό μας.

Ως πατέρας ενός ανθρώπου που έχασε τη ζωή του εν ώρα καθήκοντος, τι θα ζητούσατε από την Πολιτεία να διερευνήσει και τι θα θέλατε να αλλάξει ώστε να μη θρηνήσουμε ξανά έναν ακόμη Παντελή;

Είναι συνηθισμένη η ευχή όλων μας, έπειτα από κάθε τραγικό γεγονός, να ευχόμαστε να ήταν τα τελευταία θύματα. Αυτή η ωραία ευχή, όπως εκφράζεται από τα στόματα των ανθρώπων, αποτελεί συνάμα και προσευχή. Η Πολιτεία, όμως, με τις οργανωμένες δομές της και με την ευθύνη της έναντι των πολιτών της, δεν μπορεί να περιορίζεται στις ευχές. Οφείλει μετά τις ευχές, να αξιολογεί, να διερευνά, να επαναπροσδιορίζει και να επικαιροποιεί τις λειτουργίες των δομών της. Εδώ θα μπορούσαν να ειπωθούν πολλά. Θα ήθελα, όμως, να εστιάσω μόνο σε ένα ζήτημα -το οποίο το είχαμε συζητήσει με τον Παντελή-, αυτό της εκπαίδευσης των μελών της πυροσβεστικής οικογένειας. Δεν γνωρίζω αν είναι ευχαριστημένη η κατά καιρούς πολιτική ηγεσία του Πυροσβεστικού Σώματος από την εκπαίδευση του προσωπικού του και δεν ξέρω αν είναι ικανοποιημένη η κατά καιρούς φυσική ηγεσία του Σώματος από τα αποτελέσματα της εκπαιδευτικής διαδικασίας των πυροσβεστών.

Νομίζω ότι δεν θα πρέπει να είναι. Σίγουρα τα προγράμματα πρόσληψης εποχικών πυροσβεστών δεν βοηθούν το Σώμα σε μια οργανωμένη εκπαίδευση του προσωπικού του. Τούτη η ευθύνη όμως βαρύνει την Πολιτεία, που προσπαθεί με ημίμετρα και πρόχειρο τρόπο να οργανώσει τη θωράκιση και την προστασία των πολιτών. Η κατά καιρούς ή για ορισμένο χρόνο ένδυση και μόνο νέων άνεργων πολιτών με τη στολή του πυροσβέστη είναι βέβαιο ότι δεν αρκεί ώστε να καταστεί κάποιος ωφέλιμος και μάχιμος άνδρας του Σώματος. Γνωρίζω ότι υπάρχουν πολλά

υπεύθυνα, αξιόλογα στελέχη στο Σώμα, με εμπειρία, γνώση και διάθεση να προσφέρουν οργανωμένα τις υπηρεσίες τους τόσο στους νεοεισερχόμενους στο Σώμα όσο και στους παλαιότερους, που θα πρέπει συνεχώς να ενημερώνονται και να εκπαιδεύονται. Κοντολογίς, νομίζω, ότι στο Πυροσβεστικό Σώμα θα μπορούσε να λειτουργεί συνεχώς ένα σχολείο-σεμινάριο διαρκούς εκπαίδευσης και ενημέρωσης των μελών του, χωρίς να επιβαρύνεται με περισσότερες δαπάνες από τη διαδικασία αυτή, αφού θα διενεργείται από τα ίδια του τα στελέχη του. Εφόσον λειτουργεί εύρυθμα μια τέτοια διαδικασία, σε συνδυασμό με την ανάλογη και απαραίτητη πειθαρχία, είμαι σίγουρος ότι θα γίνει αιτία αποτελεσματικότερης λειτουργίας της υπηρεσίας και δραματικής μείωσης των θυμάτων εν ώρα καθήκοντος.

Αν είχατε απέναντί σας σήμερα τον Παντελή και μπορούσατε να του πείτε μόνο μία φράση, όχι ως ιερέας αλλά αποκλειστικά ως πατέρα, τι θα του λέγατε; Και τι θα θέλατε να πείτε στους γονείς των παιδιών που σήμερα υπηρετούν στην Πυροσβεστική και κάθε φορά που ξεσπά μια μεγάλη φωτιά ζουν με τον ίδιο φόβο που ζήσατε εσείς;

Θα ήθελα να του πω ότι ήταν ένα ανεκτίμητο δώρο του Θεού στη ζωή μας. Μια μεγάλη ευλογία και ευθύνη που εμπιστεύτηκε ο Θεός στα χέρια μας τη γέννηση, την ανατροφή και τη ζωογόνα παρουσία του, έστω κι αν αυτή ήταν σύντομη, στο σπίτι μας και στην οικογένειά μας. Κι ακόμα ότι νιώθω περήφανος, για την πειθαρχία του, για τη δοτικότητα του, για τη μαχητικότητά του, για το ακέραιο του χαρακτήρα του και για όλα αυτά που ήταν και για εμάς και συνεχίζει να είναι. Για τους γονείς των παιδιών της πυροσβεστικής οικογένειας θα έλεγα να μην πάψουν να έχουν τις ελπίδες τους στον Θεό. Σ' εκείνον να αναθέτουν τη ζωή τους και την πορεία τους. Να μην πάψουν, όμως, και να διεκδικούν όλα εκείνα τα τεχνικά μέσα που μπορούν να γίνουν ασπίδα και να προστατεύσουν τη ζωή των παιδιών τους και που γίνονται κάθε φορά αιτία να επιστρέφουν υγιείς στα σπίτια τους.

Ο Παντελής έφυγε υπηρετώντας τον συνάνθρωπο και επιτελώντας το καθήκον του. Πιστεύετε ότι η θυσία ενός νέου ανθρώπου μπορεί να αποτελέσει ένα πνευματικό μήνυμα για μια κοινωνία που συχνά ξέχνα την αξία της προσφοράς, της ευθύνης και της αυτοθυσίας; Και τι θα θέλατε να κρατήσει η νέα γενιά από τη ζωή και τον θάνατό του;

Ο Παντελής και κάθε νέο παιδί που θα βρισκόταν στη θέση του νομίζω ότι θα έκανε το καθήκον του ανεξάρτητα από τις όποιες συνέπειες. Έχει πολύ περιεχόμενο και πολύ φιλότιμο η καρδιά των νέων παιδιών. Η θυσία ενός νέου ανθρώπου στο καθήκον του, σε οποιοδήποτε πεδίο, έχω την αίσθηση ότι μπορεί να

συγκινήσει τον πολύ κόσμο μόνο επιδερμικά και περιστασιακά. Η σημερινή δομή της κοινωνίας μας με τα στοιχεία του ατομικισμού, του εγωισμού και κάθε άλλης εγωκεντρικής στάσης ζωής, ο τρόπος που σήμερα επιλέγουμε να μεγαλώσουμε και να διδάξουμε τα παιδιά μας, δεν επιτρέπουν τη διασπορά και ιδιαίτερα την κατανόηση πνευματικών μηνυμάτων.

Ασφαλώς και υπάρχουν πολλές καρδιές με ευαισθησίες, δοσμένες στην προσφορά, με ροπή προς τη θυσία, που θα έφθαναν -αν αυτό χρειαζόνταν κάποτε- μέχρι και την αυτοθυσία, που αντιλαμβάνονται με πληρότητα το πνευματικό μήνυμα και το φιλοξενούν σαν ακριβό φυλακτό μέσα στην καρδιά τους. Έχω πολλές ελπίδες στα παιδιά μας, που αποτελούν τη νέα γενιά. Το γεγονός που όλοι ομολογούμε, ότι δεν μας ακούν, και κυρίως η στάση τους να μη μας μιμούνται και να μη μας ακολουθούν θεωρώ ότι μπορούν να λειτουργήσουν, κάποιες φορές, για εκείνα ευεργετικά, γιατί τα απεγκλωβίζουν από όλα εκείνα τα πάθη που εμάς μας κρατούν δέσμιους. Για τα «απεγκλωβισμένα» αυτά παιδιά τα μηνύματα της αλληλεγγύης, της προσφοράς, της ευθύνης, του χρέους και της πάσης φύσεως διακονίας στον συνάνθρωπο θα βρουν χώρο στην ευρύχωρη καρδιά τους.

Πηγή: Δημοκρατία από τη Στέφη Χριστοδούλου